



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci

žalobce: I. G., narozený dne X,
státní příslušnost Moldavská republika,
bytem X,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2023, č. j. OAM-400/ZA-ZA11-K01-2023,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2023, č. j. OAM-400/ZA-ZA11-K01-2023, jímž žalovaný rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

Žaloba

2. V žalobě žalobce zopakoval údaje, které sdělil správním orgánům v řízení o udělení mezinárodní ochrany.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

3. Žalobce konstatoval, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal z důvodu, že je společně se svou rodinou v zemi původu pronásledován a vydírán mafiány pod vedením Iona Turcanu, kterému ještě jako policista dne 8. 1. 2019 na tržišti ve městě Orhei zajistil pašované zboží v hodnotě zhruba 150 000 eur. Když žalobce přestal pracovat u policie, začalo pronásledování ze strany uvedené mafie. Svou situaci se žalobce snažil řešit prostřednictvím moldavské policie, avšak bezvýsledně, neboť uvedená mafie má mezi moldavskou policií vlivné kontakty. Proto žalobce řešil svou situaci odchodem do Česka.
4. Žalobce sdělil, že žalovanému doložil fotografie jím zajištěného zboží a kopii svého policejního služebního průkazu z Moldavska, k čemuž je v napadeném rozhodnutí toliko konstatováno, že žalobce osvědčil, že byl policistou. Žalobce dodal, že falešný doklad, který mu policie odebrala, si musel pořídit, aby se dostal z Moldavska a protože jej pronásledovala mafie. Mafie žalobci vyhrožuje stále, a to i jeho manželce pobývajícím v Moldavsku.
5. Dále žalobce uvedl, že se svojí manželkou a třemi dětmi v době od 21. 10. 2020 do 15. 3. 2023 pobýval v Mostě, což dokládal nájemní smlouvou. Manželka žalobce i s dětmi však z Česka odcestovala, neboť jeden z jejich synů je postižen Downovým syndromem a žalobci bylo uloženo správní vyhoštění. Žalobce vydělává peníze brigádně a posílá je rodině do Moldavska.
6. Žalobci v současnosti se životem v Česku (finančně, jednání s úřady) pomáhá bratranec žijící v Mostu. Uvedené skutečnosti žalobce sděloval i policii, která je odmítla protokolovat a sdělila mu, že bude vyhoštěn, neboť je zde z ekonomických důvodů.
7. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že se seznámil s podklady a neměl námitky, neboť v současnosti lidé, kteří hledají žalobce, pronásledují jeho manželku a děti. Podle žalobce by jemu a celé jeho rodině měla být poskytnuta mezinárodní ochrana za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu, neboť žalobce má v Česku zajištěno bydlení a Moldavsko není bezpečnou zemí. Podotkl, že není závislý na státu a chce zde nadále žít a pracovat.
8. Nesouhlasil se závěrem, že zde pobývá pouze z ekonomických důvodů a že v zemi původu nemá problémy, nehrozí mu tam objektivní újma na životě a zdraví a nemá potíže s moldavskými státními orgány. Za nedůstojné žalobce označil tvrzení, že k ochraně svých práv v Moldavsku mohl využít veškeré právní nástroje, které nabízí tamní právní řád. Podle žalobce však moldavská policie není schopna ochránit jej ani jeho rodinu před pronásledováním mafie. Prohlásil, že jeho případ řeší mezinárodní úmluva mezi Českem a Moldavskem.
9. Dále žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že Moldavsko je bezpečnou zemí, které nehrozí žádné nebezpečí ze strany Ruska. Podle žalobce hrozí Moldavsku ze strany Ruska značné nebezpečí, přičemž poukazoval na tvrzení českých představitelů vlády, že Rusko chce obsadit země bývalého Svazu sovětských socialistických republik, Česko, Slovensko a Polsko. Rovněž poukázal na nečekané napadení Ukrajiny ze strany Ruska, a na informace, že v Moldavsku jsou organizovány demonstrace proruskými silami, přičemž prezidentka Moldavska vyzvala tamní státní instituce k ostrážitosti před násilným převratem ze strany Ruska. Žalobce dodal, že část Moldavska zvaná Podněstří je závislá na Rusku a Moldavsko v něm nevykonává svrchovanou moc.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu zamítnout pro nedůvodnost. Žalovaný uvedl, že žalobce nebyl ve vlasti vystaven pronásledování, a to mu nehrozí ani po jeho návratu. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Rovněž žalovaný neshledal, že by žalobci v případě návratu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Skutečnost, že žalobcem předložené obavy neshledal žalovaný důvodnými z hlediska mezinárodní ochrany, nečiní závěry žalovaného věcně či právně nesprávnými. Žalovaný podotkl, že neposuzoval žádost žalobce dle § 16 odst. 2 zákona o azylu prizmatem konceptu bezpečné země původu. Podle žalovaného žalobce nevyužil svého práva na seznámení se s podklady pro vydání napadeného rozhodnutí a v žalobě se snažil předmětné podklady zpochybnit neurčitými námitkami. Žalovaný sdělil, že pokud manželce žalobce v Moldavsku nadávala soukromá osoba, která se snažila zjistit místo žalobcova pobytu, měla žalobcova manželka možnost obrátit se v této věci na tamní policii. Žalovaný připomněl, že žalobcovy obavy z výhrůžek soukromých osob nejsou azylově relevantní a nebyl ani zjištěn oprávněný důvod k obavám z hrozícího pronásledování či skutečného nebezpečí vážné újmy v případě návratu žalobce do země původu. Moldavská policie oznámění žalobce o nezákonném jednání osob přijala a měl-li žalobce k činnosti policie výhrady, měl možnost řešit situaci např. prostřednictvím nadřízeného orgánu policie. Žalovaný konstatoval, že mezinárodní ochrana dle § 13 zákona o azylu žalobci udělena být nemohla, neboť pro to nebyly splněny zákonné podmínky. Zároveň sdělil, že Moldavsko aktuálně není účastníkem válečného konfliktu mezi Ukrajinou a Ruskem, a proto žalobcovy obavy z nebezpečí ze strany Ruska nelze hodnotit jako důvod k udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný poukázal na rozpory v tvrzeních žalobce, která uvedl v řízení vedeném policií a v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Podle žalovaného je z tvrzení sdělených policii zřejmá ekonomická motivace žalobce k pobytu v Česku, aniž by vyjádřil obavu z návratu do vlasti. Žalovaný uzavřel, že důvody k udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu v případě žalobce nebyly dány.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
12. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během měsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí dle § 32 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 4. 4. 2023 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany a dne 11. 4. 2023 poskytl údaje potřebné k žádosti. Sdělil především, že je státním příslušníkem Moldavska, pravoslavného náboženského Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyznání a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani hnutí a rovněž se nikdy politicky neangažoval. Dále uvedl, že je ženatý a má tři nezletilé syny. Z Moldavska vycestoval dne 15. 6. 2019 dodávkou přes Rumunsko a Maďarsko do Česka, které od té doby neopustil. Cestoval pouze s biometrickým pasem bez víza. Jako důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že jej pronásledují lidé, kterým v lednu 2018 jako policista při kontrole na trhu nechal zabavit nelegální zboží v hodnotě zhruba 100 000 až 150 000 eur. Rovněž uvedl, že se dozvěděl, že jemu vyhrožující člověk má své lidi i v Česku, kteří si ho zde najdou. Proto zde žalobce pobýval na základě falešných dokladů, za což mu byl v roce 2023 udělen podmíněný trest.

15. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 11. 4. 2023 žalobce především uvedl, že v Moldavsku pracoval jako policista. V březnu 2018 zahájil půlroční kurz u policie a 26. 9. 2018 dostal policejní průkaz. Pracovní poměr u policie ukončil v květnu 2019 kvůli incidentu se zabaveným nelegálním zbožím, kterým si způsobil potíže u policie, jelikož osoba, které zboží zajistil, má u policie hodně známých. Ke skutečnosti, že žalobce byl od 12. 3. 2018 měsíc a půl v Polsku, žalobce sdělil, že učinil nepovolenou věc a v období, kdy dálkově absolvoval přípravný policejní kurz, nelegálně pracoval v Polsku. U policejních zkoušek prohlásil, že byl v Polsku na dovolené a poté začal pracovat u policie. Následně žalobce uvedl, že praktickou ani teoretickou část policejní přípravy neabsolvoval, ačkoli to má uvedeno v dokladech, jelikož to tak u nich chodí. Žalobce byl konfrontován s tím, že v poskytnutých údajích k žádosti uvedl, že k zabavení zboží došlo v lednu 2018, přičemž u policie začal pracovat až od září 2018, k čemuž žalobce uvedl, že k zabavení zboží došlo 8. 1. 2019, přičemž předchozího mylně uvedeného roku udání incidentu si nevšiml. Dále žalobce sdělil, že prodejce nelegálního zboží se jmenuje Ion Turcanu a po zabavení zboží jej viděl jen jednou asi čtyři měsíce po incidentu, když chtěl po žalobci vrátit peníze za zabavené zboží. Žalobce konstatoval, že nemůže předložit stížnost, kterou podal na prodejce nelegálního zboží pro jeho pronásledování, neboť je u policie a nedostal ani potvrzení o jejím podání. Stížnost nebyla nijak řešena a začaly další potíže v práci, přičemž na nadřízené orgány se žalobce dále neobracel, neboť to v Moldavsku nemá smysl. Žalobci bylo vyhrožováno od února do května 2019, kdy dal výpověď u policie. Od podání výpovědi v květnu do září 2019, kdy žalobce přicestoval do Česka, žalobce s nikým nekomunikoval a nikam nechodil. Poté se od známého na Silvestra 2022 dozvěděl, že prodejce nelegálního zboží ví o tom, že se nachází v Česku a že ten problém bude muset řešit, to bylo naposled, kdy danou záležitost řešil. Vyhrožování prováděli lidé placení prodejcem nelegálního zboží, kteří mu říkali, aby peníze za zabavené zboží vrátil, a to i třeba ve splátkách. Žalobce dodal, že uvedené skutečnosti nesdělil při výslechu v rámci řízení o správním vyhoštění. Po svém příjezdu do Česka setrval u bratrance, aby u něj přechkal, dokud se jeho problém nevyřeší. Žalobce zde nelegálně pracoval. Žádost o mezinárodní ochranu nepodal po svém příjezdu do Česka, neboť o této možnosti nevěděl, a tak ji podal až, když mu bylo uloženo správní vyhoštění. Žalobce uvedl, že ve vlasti neměl žádné problémy stran rasy, náboženství, pohlaví, národnosti, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. Ve vlasti neměl problémy se státními ani bezpečnostními orgány.
16. Žalovaný do správního spisu založil protokol o výslechu žalobce v rámci řízení o jeho správním vyhoštění ze dne 23. 1. 2023. Žalobce v rámci výslechu vypověděl, že do Česka přijel v roce 2019 za prací na svůj vlastní moldavský cestovní doklad, aniž by měl jakékoliv pobytové či pracovní povolení. Přicestoval autobusem jako turista. Přes internet si našel práci v Mostu, kde pracoval formou brigád. Po třech měsících pobytu se žalobce rozhodl v Česku zůstat, a to jako občan Evropské unie. Proto si přes aplikaci Telegram obstaral padělané bulharské doklady (občanský a řidičský průkaz), aby se mohl prokazovat doklady Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

občana členského státu Evropské unie. Padělanými doklady se prokazoval po celou dobu, až do kontroly policie dne 18. 1. 2023. Dne 19. 1. 2023 byl za padělané doklady pravomocně uznán vinným. Žalobce uvedl, že znal podmínky vstupu a pobytu v Schengenském prostoru (možnost pobývat zde 90 dnů ze 180, nebo mít vízum). Na otázku, proč nevystoval po skončení oprávnění k pobytu, žalobce uvedl, že potřeboval vydělat více peněz pro svou rodinu v Moldavsku. Plánoval zde pobývat a pracovat na padělané bulharské doklady. Žalobce si byl vědom, že porušoval zákony a pobýval zde neoprávněně. V Česku nemá žádné kulturní, ekonomické ani společenské vazby. Jeho manželka a tři synové žijí v Moldavsku. V minulosti o mezinárodní ochranu v Evropské unii nežádal. V návratu do Moldavska mu nic nebrání, chtěl si pouze v Česku vydělat peníze a vrátit se za rodinou do Moldavska. Ve vlasti mu nehrozí nelidské či ponižující zacházení či vážné nebezpečí. V Moldavsku má dům, kde žije se svojí rodinou, přičemž peníze na vycestování má. Žalobce na dotaz nedoplnil žádné námitky stran výsledku a protokol podepsal.

17. Dne 29. 6. 2023 se žalobce dostavil k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a požadoval pouze výčet podkladů řízení, přičemž se s nimi nechtěl seznámit ani se k nim vyjádřit. Doplnění podkladů nenavrhoval. Žalobce doplnil, že jeho manželku v Moldavsku před dvěma měsíci navštívil opět nelegální prodejce zboží a začal nadávat a ptal se, kde je žalobce. Podle žalobce prodejce pravděpodobně přivezl nějaké nelegální zboží z Ukrajiny. Manželka žalobce prodejci sdělila, že žalobce je v Evropě, načež prodejce řekl, že si žalobce najde a odešel.
18. Podklady pro vydání rozhodnutí dále zahrnovaly zprávu Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky, ze dne 2. 3. 2023 – Moldavsko – Základní přehled o zemi, Informaci OAMP ze dne 13. 3. 2023 – Moldavsko – Bezpečnostní a politická situace v zemi, zprávu Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky, ze dne 12. 9. 2022 – Moldavsko – Situace v Podněstří, zprávy České tiskové kanceláře o situaci v Moldavsku z listopadu 2022, února 2023 a března 2023, zprávu Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky, ze dne 9. 3. 2023 – Moldavsko – „Vedoucí představitel systému ochrany informací: Jsou přítomny známky skryté mobilizace v Podněstří“.
19. K žalobním námitkám soud předně sděluje, že potřebný rozsah zjišťování skutkového stavu se v azylovém řízení odvíjí především od tvrzení samotného žadatele o mezinárodní ochranu. V kontextu žalobcem uplatněných tvrzení pak soud shledal žalovaným shromážděné podklady pro rozhodnutí dostatečnými a zdůrazňuje, že žalobce měl ve správním řízení dostatek prostoru k tomu, aby přednesl veškerá skutková tvrzení, která považoval za podstatná. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „... řízení o udělení azylu je ... specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hrají zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58). Zdejší soud se s citovaným judikátem plně ztotožňuje a dodává, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval jednotlivými předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce tyto podmínky nesplňuje, přičemž detailně rozvedl, z jakých důvodů žalobci mezinárodní ochranu nepřiznal.
20. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že se v řízení seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a že k tomu neměl žádné námitky. Tuto námitku neshledal soud důvodnou, neboť z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

29. 6. 2023, který žalobce podepsal za přítomnosti tlumočníka do ruského jazyka, vyplývá, že žalobce žádal toliko výčet podkladů řízení, seznámit se s nimi a vyjádřit se k nim však nechtěl. Žalobce se tedy sám rozhodl svá práva na seznámení se s podklady a vyjádření se k nim neuplatnit. K tvrzením, která žalobce doplnil do uvedeného protokolu stran vyhrožování od prodejce nelegálního zboží prostřednictvím manželky žalobce soud uvádí, že tyto skutečnosti byly žalovaným zohledněny při posuzování nároku žalobce na mezinárodní ochranu jak ve formě azylu dle § 12 zákona o azylu, tak ve formě doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, kde žalovaný posuzoval žalobcem tvrzenou hrozící újmu od prodejce nelegálního zboží.

21. Dle § 13 zákona o azylu platí, že „[r]odinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.“
22. Podle žalobce by jemu a celé jeho rodině měla být poskytnuta mezinárodní ochrana za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu, neboť žalobce má v Česku zajištěno bydlení a Moldavsko není bezpečnou zemí. K této námitce soud uvádí, že předpokladem institutu azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu je existence azylanta, kterému byl udělen azyl dle § 12 zákona o azylu, s nímž je následně možné sloučit rodinného příslušníka. V projednávané věci nevyšlo najevo a žalobce to ani netvrdil, že by žalobce měl za rodinného příslušníka azylanta, kterému byl udělen azyl dle § 12 zákona o azylu. Žalobce sám uvedl, že jeho manželka i jejich tři synové žijí v Moldavsku, přičemž současně nebylo zjištěno, že by o udělení mezinárodní ochrany v Česku požádali. Soud tedy shledal uvedenou námitku nedůvodnou.
23. Žalobce dále sdělil, že žalovanému doložil fotografie jím zajištěného zboží a kopii svého policejního služebního průkazu z Moldavska, k čemuž je v napadeném rozhodnutí toliko konstatováno, že žalobce osvědčil, že byl policistou. Soud k této výtce toliko konstatuje, že součástí správního spisu nejsou žádné fotografie zachycující zajištěné zboží, přičemž ani samotné tvrzení o zajištění zboží není nikterak relevantní s ohledem na možné udělení azylu (pronásledování) či doplňkové ochrany (hrozba skutečného nebezpečí vážné újmy). Konstatování žalovaného o tom, že z doložené kopie policejního služebního příkazu vyplývá toliko skutečnost, že žalobce byl policistou je přiléhavá. Nejedná se o důkaz, který by dokládal jiná tvrzení relevantní s ohledem na udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
24. K tvrzení žalobce, že padělaný doklad, který mu policie odebrala, si musel pořídit, aby se dostal z Moldavska, a protože jej pronásledovala mafie, soud uvádí následující. Do protokolu o výsledku v rámci řízení o správním vyhoštění žalobce vypověděl, že do Česka přicestoval na svůj vlastní moldavský cestovní doklad jako turista a padělané bulharské doklady si za úplatu opatřil až poté, co se rozhodl, že se bude prokazovat doklady členského státu Evropské unie, aby mohl v Česku nadále zůstat a pracovat. Soud tedy shledal uvedené žalobní tvrzení nedůvěryhodným a účelovým. V této souvislosti se soud rovněž zabýval tvrzením žalobce, že skutečnosti ohledně svého pronásledování ze strany prodejce nelegálního zboží chtěl uvést i při výsledku policií v řízení o správním vyhoštění, přičemž policejní orgán je odmítl protokolovat s tím, že žalobce bude vyhoštěn, jelikož zde pobývá z ekonomických důvodů. Z protokolu o výsledku v řízení o správním vyhoštění vyplývá, že žalobci bylo položeno dvacet otázek, přičemž v žádné odpovědi žalobce neuvedl, že by do Česka přicestoval, protože by byl v Moldavsku pronásledován prodejcem nelegálního zboží. Naopak žalobce výslovně uvedl, že do Česka přicestoval za práci a aby tady mohl setrvat, opatřil si padělané bulharské doklady. V návratu do Moldavska mu nic nebrání, nic mu tam Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nehrozí a na dotaz policie žalobce nedoplnil žádné námitky stran výsledku a protokol podepsal. Ani pozdější chování žalobce nikterak nenásvědčuje tomu, že by policejní orgán odmítal zapsat výpověď žalobce tak, jak žalobce uvedl v žalobě – žalobce nepodal žádnou stížnost či podnět na chování policie při výslechu. Soud tedy shledal tvrzení žalobce o tom, že policie odmítla náležitě zapsat jeho výpověď, opět jako nedůvěryhodné a účelové.

25. Dále se soud zabýval nesouhlasem žalobce se závěrem žalovaného, že zde pobývá pouze z ekonomických důvodů a že v zemi původu nemá problémy, nehrozí mu tam objektivní újma na životě a zdraví a nemá potíže s moldavskými státními orgány. K tomuto soud sděluje, že uvedený závěr žalovaného je podložen výpovědí žalobce zaprotokolovanou policií v rámci řízení o správním vyhoštění, jehož stěžejní obsah rekapituloval soud výše. Soud podotýká, že výpověď žalobce v rámci řízení o správním vyhoštění je třeba považovat za pravdivější a důvěryhodnější oproti výpovědi učiněné v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany, neboť v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce již vypovídal s cílem legalizovat svůj pobyt na území. Žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal až po zhruba čtyřech letech pobytu na území, a to až poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění, nikoliv ihned po svém příjezdu do země. S ohledem na skutečnosti, které žalobce vypověděl v rámci řízení o správním vyhoštění hodnotí soud jako opodstatněný závěr žalovaného o tom, že žalobce přicestoval do Česka čistě z ekonomických důvodů a v zemi původu mu nehrozí žádné nebezpečí relevantní ve vztahu k azylu či doplňkové ochraně. Nadto žalobce v žalobě uvedl, že jeho manželka a tři synové se po pobytu v Česku vrátili zpět do Moldavska, z čehož plyne, že zde nepožádali o udělení mezinárodní ochrany, což opět podporuje závěr, že žalobci a jeho rodině v zemi původu nehrozí nebezpečí relevantní z pohledu zákona o azylu.
26. Za nedůstojné žalobce označil tvrzení, že k ochraně svých práv v Moldavsku mohl využít veškeré právní nástroje, které nabízí tamní právní řád. Podle žalobce však moldavská policie není schopna ochránit jej ani jeho rodinu před pronásledováním mafie. K tomuto soud uvádí, že označení uvedeného tvrzení za nedůstojné nic nemění na jeho pravdivosti. Ze zpráv založených ve správním spise nevyplývá, že by Moldavsko bylo zemí, která by chronicky nebyla schopna svým občanům poskytovat právní prostředky ochrany před pronásledováním a vydíráním ze strany jiných fyzických osob. K údajnému pronásledování a vyhrožování žalobci ze strany prodejce nelegálního zboží soud poznamenává, že žalobce dané vydírání popisoval toliko velice obecně, bez specifikace technik vyhrožování (jaká újma žalobci hrozila). Prodejce měl po žalobci toliko vyžadovat náhradu za zajištěné zboží, měl mu nadávat a říkat, že si žalobce najde. Soudu rovněž neuniklo, že v protokolu o seznámení s podklady ze dne 29. 6. 2023 žalobce svou výpověď doplnil tak, že mu měl prodejce prostřednictvím jeho manželky vyhrožovat (vzkázal že si žalobce najde), což si žalobce vysvětloval tím, že prodejce nejspíše přivezl nějaké nelegální zboží z Ukrajiny. Uvedené doplnění výpovědi je z hlediska podstaty azylového příběhu žalobce nelogické. Prodejce, kterému žalobce nechal zabavit nelegální zboží, by žalobce sotva vyhledával pro to, že si přivezl další nelegální zboží z Ukrajiny. Soud uvedeným námitkám nepřisvědčil.
27. K prohlášení žalobce, že jeho případ řeší mezinárodní úmluva mezi Českem a Moldavskem, soud toliko konstatuje, že žalobce neuvedl, jaká konkrétní úmluva na jeho případ dopadá. Není povinností soudu, aby za žalobce domýšlel a dotvářel jeho žalobní námitky do podoby příznivé pro žalobce. Zároveň soud konstatuje, že na případ žalobce byl aplikován náležitý právní předpis, a to zákon o azylu. Soud shledal uvedenou žalobní námitku velmi obecnou a nekonkrétní, a tudíž ji nelze považovat za žalobní bod dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

proto se jí soud nemohl zabývat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 379/2006 Sb. NSS).

28. Po zevrubném prostudování jednotlivých tvrzení, která žalobce uváděl ve své žádosti o mezinárodní ochranu a posléze ve správním řízení, dospěl soud k závěru, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v Moldavsku vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Soud se ztotožnil i se závěrem žalovaného, že žalobci nesvědčí ani důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti. Soud se rovněž ztotožnil se závěrem, že v případě žalobce nelze uvažovat o udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu, neboť v tomto ohledu nebyly zjištěny žádné relevantní skutkové okolnosti.
29. Soud dále podotýká, že za situace, kdy žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, a kdy mu tedy reálně hrozilo vycestování z území Česka, lze konstatovat, že hlavním důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha žalobce o legalizaci pobytu v Česku. To ostatně odpovídá zjištěním, která učinil žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již nespočetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvale judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, nebo ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, případně ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94). Ani snaha o legalizaci pobytu na území České republiky tedy nemůže být důvodem, pro který by žalovaný mohl žalobci udělit azyl či doplňkovou ochranu.
30. Žalobce rovněž nesouhlasil se závěrem žalovaného, že Moldavsko je bezpečnou zemí, které nehrozí žádné nebezpečí ze strany Ruska. Žalobce touto námitkou poukazoval na to, že v případě jeho návratu do země původu by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalobce by byl ohrožen na životě či lidské důstojnosti v důsledku svévolného násilí nebo ozbrojeného konfliktu.
31. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu platí, že „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
32. Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu platí, že „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje
- a) trest smrti nebo poprava,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

33. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, příhodně uvedl: „Ve vztahu ke hrozbě nelidského a ponižujícího zacházení podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod by pak muselo být splněno, že stěžovateli brozí "reálné nebezpečí" takového zacházení. "Reálným nebezpečím" (srov. rovněž § 14a odst. 1 zákona o azylu, jež užívá ve stejném významu slovní spojení "skutečné nebezpečí") nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho.“ V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud rovněž konstatoval: „Z toho plyne, že ve vztahu ke hrozbě nelidského a ponižujícího zacházení podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod musí být splněn vyšší důkazní standard než ve vztahu k odůvodněnému strachu z pronásledování podle § 12 zákona o azylu (a potažmo ve smyslu čl. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků). Jinými slovy, test "reálného nebezpečí" je vůči stěžovateli přísnější než test "přiměřené pravděpodobnosti". Ani test "reálného nebezpečí" ale nedosahuje intenzity trestního standardu "nade vši pochybnost", ani důkazního standardu užívaného v zemích common law v civilních věcech ("vyšší pravděpodobnost že ano, než že ne" [balance of probabilities]). Rozdíl mezi testem "reálného nebezpečí" a testem "přiměřené pravděpodobnosti" spočívá v tom, že důkazní standard "reálného nebezpečí" se blíží důkaznímu standardu užívanému v zemích common law v civilních věcech daleko více než důkazní standard "přiměřené pravděpodobnosti".“
34. Ve světle výše uvedené judikatury a právních předpisů soud konstatuje, že pro udělení doplňkové ochrany žalobci by muselo být zjištěno, že mu v Moldavsku hrozí skutečné (reálné) nebezpečí vážné újmy. Tedy že ve významném procentu případů obdobných situací žalobce dojde k vážné újmě, a tudíž má žalobce odůvodněné obavy se domnívat, že takovýto negativní následek by mohl s významnou pravděpodobností postihnout i jeho. Soud nedospěl k závěru, že by výše uvedené předpoklady byly v případě žalobce naplněny. Žalovaný si pro své rozhodnutí obstaral dostatečné množství aktuálních zpráv o situaci v Moldavsku, přičemž z ničeho nevyplývá, že by se Moldavsko v současnosti nacházelo ve stavu svévolného násilí či dokonce ozbrojeného konfliktu. Soud si je vědom současné geopolitické situace s ohledem na agresi Ruska na Ukrajině a vnímá deklarované ambice Ruska a možnosti násilného vměšování Ruska do vnitřních záležitostí států ve své vlivové sféře. Přestože si je soud vědom těchto potenciálních hrozeb, nelze v současnosti konstatovat, že by návrat žalobce do Moldavska v tuto chvíli pro něj představoval hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy. Pro uvedený závěr svědčí i skutečnost, že podle tvrzení žalobce se jeho manželka s jejich třemi syny vrátila z Česka do Moldavska, kde v současnosti žije, aniž by v Česku požádala o udělení mezinárodní ochrany.
35. Lze tedy shrnout, že žalobce během řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl jediné tvrzení, jež by bylo relevantní z hlediska udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.
36. V mezích žalobních bodů soud vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. Soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl dokazování k žalobě přiloženými dvěma nájemními smlouvami pro nadbytečnost, neboť tyto neměly potenciál prokázat skutečnosti relevantní ve vztahu k institutům mezinárodní ochrany (pronásledování, hrozba vážné újmy).

38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 16. dubna 2024

JUDr. Jiří Derfl v. r.
samosoudce